

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. A.**, narozen „X“, státní příslušnost: Syrská arabská republika, bytem „X“, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, se sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, zastoupeného Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2018, č. j. KRPU-245944-54/ČJ-2017-040022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 3. 2018, č. j. KRPU-245944-54/ČJ-2017-040022, jímž bylo rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, jímž se stanoví kritéria a potupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), stanovená rozhodnutím žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. KRPU-245944-15/ČJ-2017-040022-ZZ, rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 16. 1. 2018, č. j. KRPU-245944-35/ČJ-2017-040022, a rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 19. 2. 2018, č. j. KRPU-245944-46/ČJ-2017-040022, o třicet dnů.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nedostatečně zhodnotila situaci v Rumunsku, do něhož má být předán. Žalobce připomněl, že již v průběhu zajištění uvedl překážky v předání na území Rumunska, neboť tam neměl zajištěnou stravu, zaměstnání ani ubytování. Žalobce trvá na tom, že jím uvedené nedostatky naznačují, že přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku mohou být problematické, a proto by se jimi měla žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývat. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve správním spise, žalovaná nezohlednila jeho individuální situaci a nezjistila podstatné okolnosti pro řízení.
3. Žalobce poukázal na skutečnost, že v Rumunsku byl pod hrozbou omezení osobní svobody na osm měsíců a hrozbou návratu do země původu donucen podat žádost o mezinárodní ochranu, o kterou požádal, neboť v Sýrii je špatná bezpečnostní situace, a ze svého návratu měl obavu. Žalobce podotkl, že následně byl ubytován v ubytovně pro žadatele o mezinárodní ochranu ve městě Timisoara na jeden a půl měsíce, byla mu zajištěna strava, ale ubytovna byla hygienicky zcela nevyhovující, neboť zajištění cizinci trpěli kožními nemocemi. Žalobce s léčbou začal až na území České republiky, neboť v Rumunsku nebyl dostatek prostředků. K tomu žalobce doplnil, že po měsíci a půl by z ubytovny vyhozen a byl mu dán měsíční příspěvek 30 Euro. Žalobce žil spolu s dalšími vyhozenými žadateli v opuštěné budově, zaměstnání se mu nepodařilo najít, a proto se rozhodl území Rumunska opustit. Žalobce potvrdil, že byl při svých pokusech několikrát zadržen na maďarských hranicích, následně byl ale policií zbit a navrácen do města Arad, kde byl na vlakovém nádraží propuštěn.
4. Žalobce připomněl, že má na území Belgie sestru a jeho vůle odcestovat za ní je tedy logická. Domněnku správního orgánu, že by v případě svého propuštění uprchl, považuje žalobce za nepodloženou, neboť z Rumunska utekl, když byl vyhozen z ubytovny žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce zdůraznil, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila jeho individuální situaci, když realizovatelnost Dublinského nařízení musí být zdůvodněna nejen obecně, ale s ohledem na objektivní stav azylové procedury v cílové zemi. Žalobce dále namítl, že žalovaná nezohlednila ani jeho národnost, neboť je syrské národnosti a jako takový je více zranitelný. Podle ministerstva vnitra se syrští občané nemají zajišťovat a mají právo na zrychlené řízení ve věci jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kde uvedla, že žalobce napadá rozhodnutí o prodloužení zajištění ze stejných důvodů jako při podání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žaloby proti prvotnímu rozhodnutí o jeho zajištění. Žalovaná je toho názoru, že se posouzením možné překážky realizace předání žalobce do Rumunska věnovala zcela dostatečně a přezkoumatelně, a to konkrétně na stranách 6 až 7 napadeného rozhodnutí, a zhodnotila i tvrzení žalobce uvedené v jeho podaném vysvětlení ze dne 20. 12. 2017. Žalovaná poukázala na skutečnost, že si opatřila písemné informace o azylovém systému v Rumunsku a že komunikuje s Oddělením dublinského střediska OAMP Ministerstva vnitra České republiky. Žalovaná podotkla, že z vlastní činnosti je jí známo, že navrácení cizinců do Rumunska probíhá v rámci Dublinského nařízení bezproblémově.

6. Žalovaná podotkla, že žalobcova důvěryhodnost je snížena z důvodu uvádění nepravdivých informací o jeho osobě v Rumunsku. K tomu žalovaná doplnila, že Rumunsko si vede odlišné identifikační údaje, přičemž vedle pravé fotografie žalobce je uvedeno jméno H. M. A. H. K ponechání žalobce v Rumunsku bez stravy a ubytování žalovaná uvedla, že časově to zapadá do období, kdy se žalobce rozhodl Rumunsko opustit kvůli své cestě do Belgie. K nucené žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaná podotkla, že tvrzení žalobce je zavádějící, neboť žalobce je osobou, která vstoupila na území Schengenského prostoru nelegálně, bez cestovního dokladu, bez víza a s cílem vydělat si v Belgii peníze, nikoliv požádat o mezinárodní ochranu. Podle žalované tak musel žalobce jednoznačně počítat s možností, že bude-li zadržen, bude mu hrozit správní vyhoštění nebo bude muset svůj vstup dočasně zlegalizovat podáním žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu žalovaná doplnila, že nebezpečí útěku v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnila, přičemž žalobce sám v podaném vysvětlení uvedl, že v případě propuštění z území České republiky bude pokračovat v cestě do Belgie.
7. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že jako občan syrské národnosti je více zranitelný než občané jiných národností, neboť v předmětném případě se neprojednávají rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž jeho předání do státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná uvedla, že žalobce není na území České republiky v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, a tudíž nemůže být umístěn do pobytového střediska. Žalovaná připomněla, že žalobce je na území České republiky v postavení nelegálně pobývajícího cizince a žadatele o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Žalovaná doplnila, že dne 13. 3. 2018 bylo Krajským soudem v Plzni rozhodnuto o nepřiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o přemístění žalobce zpět do Rumunska, a tedy od 13. 3. 2018 běží šestitýdenní lhůta k jeho předání. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
11. Dle ust. § 129 odst. 6 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
12. Předmětem přezkumu o prodloužení zajištění není posouzení podmínek pro zajištění, nýbrž oprávněnost zajištění cizince. Časový harmonogram jednotlivých kroků, které správní orgán v předmětném řízení činí, je pouze na úvaze správního orgánu, avšak aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vedeno aktivně, svědomitě a s náležitou pečlivostí. Následný výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí vycházet z odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění, a to tak, aby soud mohl přezkoumat, zdali správní orgány správního uvážení nezneužily. V řízení o žalobě soud přezkouvává postup policie v otázce komunikace a spolupráce se státy, do nichž mají být cizinci předáni a spolu s tím zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nepřesahuje zákonné meze a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění tak musí především obsahovat úvahu o krocích, které správní orgán učinil a vymezení důvodu proč nebylo dosud možné předání cizince provést. Předpokladem prodloužení zajištění je potencionální možnost realizování předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 AS 71/2012 - 46, dostupný na www.nssoud.cz).
13. Podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu [čl. 3 odst. 2](#) Dublinského nařízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. [4 Azs 31/2017 - 54](#)), a tedy také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu [čl. 4](#) Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. [2 Azs 6/2017 - 19](#)). Policie České republiky zkoumá tyto překážky jen v rozsahu, zda není předání a priori vyloučené.
14. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 18. 4. 2018, sp. zn. 4 Azs 73/2017, dospěl k následujícímu právnímu názoru: „V rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 604/2013 („Dublin III“), se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jestliže námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, a pokud správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o jejich existenci nejsou důvodné pochybnosti.“

15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná v řízení o zajištění žalobce za účelem jeho předání do členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti o azyl postupuje s náležitou pečlivostí a aktivně směřuje k naplnění primárního cíle zajištění. Žalobce byl nejprve detailně seznámen s obsahem správního spisu a posléze s prvotním rozhodnutím o zajištění. Není proto nezbytně nutné, aby v rozhodnutí o prodloužení zajištění byly opakovaně popsány a zkoumány jednak okolnosti, pro které byl žalobce zajištěn, a jednak případný výskyt systémových nedostatků bránících předání. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula a zároveň dostatečně konkretizovala jednotlivé procesní kroky, jejichž cílem je předání žalobce do Rumunska. Žalovaná popsala předchozí jednání žalobce, na jehož základě dospěla k závěru, že u žalobce i nadále hrozí reálné nebezpečí útěku, jelikož žalobce se odmítá vrátit na území Rumunska, neboť po propuštění z území České republiky chce pokračovat ve své cestě do Belgie. Rumunsko navíc není sousedním státem České republiky, čímž je zcela pochopitelně samotná realizace předání značně ztížena.
16. Žalovaná předběžnou úvahu o tom, zda neexistují systémové nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku, však učinila, a to na straně 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedla, že jí nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku. Dále poukázala na to, že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán k předávání žadatelů o azyl do Rumunska běžně provádí.
17. Z úvah žalované je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabývala a shledala, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. Co se týká tvrzení žalobce, pak je nutno poukázat na to, že jím popisované systémové nedostatky nelze dovozovat z postupu vůči jedné osobě, i kdyby se ukázaly být pravdivé. Nicméně žalobce s ohledem na jeho dosavadní chování, je osobou značně nevěrohodnou, neboť vystupoval před rumunskými orgány pod falešným jménem, což odpovídá jeho tvrzení, že nechce mezinárodní ochranu v Rumunsku, ale dostat se do Belgie za práci, o což se opakovaně pokoušel. Žalobce rovněž uvedl, že po svém propuštění bude pokračovat na cestě do Belgie. Je zřejmé, že zájem žalobce není vrátit se zpět do Rumunska nebo do země původu. Soud proto dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje výslovné zákonné podmínky.
18. Soud závěrem podotýká, že ze správního spisu nebylo nikterak zjištěno, že by v Rumunsku od zahájení správního řízení tj. od prosince 2017, začalo docházet k systematickým nedostatkům v otázce azylového řízení, které by sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení, čímž by správnímu orgánu vznikla povinnost opětovně přezkoumat zjištěný skutkový stav v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublínského nařízení, jak namítal žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, dostupný na www.nssoud.cz). Mimo to žalovaná poukázala na skutečnost, že dne 13. 3. 2018 bylo Krajským soudem v Plzni rozhodnuto o nepřiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o přemístění žalobce zpět do Rumunska, a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy od 13. 3. 2018 běží šestitýdenní lhůta k jeho předání, čímž prodloužení zajištění splní svůj účel.

19. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani Dublinského nařízení, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
20. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 18. dubna 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.